

Վահան Տերյան

Գարնան քաղաքում

Լցվում է փողոցն աղմուկ ու շարժում,
Դալուկ դեմքերին ծաղկում է ժլպիտ,
Փայլում են տներն արևի փոշում,
Երկինք են պարզվում ծառերը վտիտ...
Դեռ չըշորացած բուլ՝վարի վրա
Ճշում են գվարթ մանուկներն արդեն.
Բոլոր խոսքերը խորհուրդ են հիմա,
Եվ հայացքները նետ են իրար դեմ...
Մայթի քարերը հարազատ են քեզ
Քեզ նոր է թվում երգը հրնամյա.
Ազատ է հոգիդ, անշար է և հեզ,
Եվ տխրությունդ անուշ է հիմա...
Ժլպտուն աղջիկներ՝ ծաղիկների պես,
Տիկիներ շքեղ և ծիծաղելի
Բոլորը հիմա սիրելի են քեզ,
Ամեն ինչ անուշ խորհրդով է լի...
Մեռած սրտերն էլ, ծաղիկների պես,
Բացվում են հիմա արևի փոշում,
Մի քաղցր հուզում, արբեցնում է քեզ,
Ու, հոգսով մղված հոգսըդ չես հիշում...

Օրհնությո՛ւն քեզ, ե՛րգ և երա՛գ և սե՛ր,
Օրհնությո՛ւն քեզ, կյանք անուշ և ա՛նհուն,

Օրհնությո՛ւն և քե՛զ, տանջանքի գիշեր,
Եվ երկունք և մահ փա՛ռք և օրհնություն...
